

Но знаеше, — мина време —  
доиде време за изгреситво.

Ето азрваха колона на нашето здание.  
Тязи колона ще биде задната в земята.  
Бребеа още двадесет такива колони да  
изкажем. В основите си аз, ще меркат  
врху димон на колоните ще израстат  
непоколебимо здание. За него нема да бидат  
отрашати не само ударите, зданието нема  
да биде разрушено даде аз земята.

— Що за здание, давол да го вземе! — не  
се събраха в мълчанието.

— Нашо здание. Работнически Дворец.

— Но вие с вашия Хук-Самияна раздиха  
азе табана на нашия дворец.

— Издиха. Вие ~~свадиха~~ <sup>се издиха</sup> свирките,  
вие издиряха. Работнически Дворец  
е мощи, ето мощи великан-завод.

— Но ето аз: чулата давам нему, ето  
на мощи ораиор.

Мои дружески попуца с ржка ржка и бързо  
сложи аз създамата в мълчатието.

Умната на пещта се разтвориха <sup>както</sup> ~~както~~  
пещта изригна нова парсекепа <sup>до деля</sup> ~~дадена~~  
колони. Подема аз крапа, аз запала